

РЕШЕНИЕ

№ 22965

гр. София, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4671** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР), във вр. с чл. 208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба от Д. Ю. Т., чрез адв. Р. М., срещу Решение № 552 от 11.02.2025 г., постановено по НАХД № 11055/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав, с което е потвърдена Заповед за задържане на лице № 3382зз-586 от 23.06.2024 г., издадена от полицейски служител към 07 РУ – СДВР на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР.

В касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е необосновано и неправилно. Касаторът навежда доводи, че първоинстанционният съд не е обсъдил направеното пред него възражение за нечетливост на заповедта, което е довело до нарушаване на правото на защита на задържаното лице. Сочи, че съдът не е установил фактите относно връчването на заповедта на касатора по разбираем начин. Счита, че в заповедта не са посочени фактическите основания за задържането. Според касатора, заповедта е незаконосъобразна като постановена в нарушение с материалноправните разпоредби, тъй като в нея не са посочени конкретни действия от страна на Д. Т., които да налагат задържането му. В тази връзка касаторът поддържа, че е недопустимо задържането да се превръща в предварително изпълнение на наказание или да бъде извършвано за удобство на разследващите органи. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на заповедта за задържане. Претендират се разноски за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът Д. Ю. Т., представляван от адв. Л., преупълномощен от адв. М., поддържа жалбата и моли решението на районния съд да бъде отменено, както и заповедта за задържане. Процесуалният представител на касатора излага доводи, че в обжалваната заповед единствено е посочено като фактическо основание съзнателно препятстване на полицейски орган да изпълни задълженията си по служба, което от своя страна не е конкретно и ясно, тъй като не се разбира с какви действия е осъществено това, какво задължение е следвало да извърши или длъжността на полицейския орган, с оглед евентуално оспорване дали изобщо е назначен и имал ли е съответните правомощия. Поддържа се също така тезата за противоречие на заповедта с целта на закона поради това, че полицейският орган никъде не посочил необходимостта от задържане на конкретното лице.

Ответникът – С. Ю. – полицейски служител към 07 Районно управление (РУ) към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) се явява лично и оспорва жалбата. Излага твърдения, че Д. Ю. Т. е нарушавал обществения ред, за което е бил многократно предупреждаван да не пречи. Посочва също така, че лицето се е опитвало да избяга с поставени белезници, опитвал се е да удари жената, която го е придружавала и е присъствала на случилото се, опитвал се е да блъска и други граждани и да се бие, като дори в полицейския автомобил се е опитвал да отвори с крака си задната врата.

Софийска градска прокуратура, представлявана от прокурор Ю., дава заключение за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, XVIII Касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

От фактическа страна районният съд е установил, че след получен сигнал за скандал пред „Клуб 33“, на 23.06.2024 г., около 04:00 ч., служители на 07 РУ – СДВР извършили проверка в [населено място],[жк], [улица], пред „Клуб 33“, при която установили, че лице, което е било във видимо нетрезво състояние, се е държало агресивно и след предупреждение е продължило да пречи на полицейския орган да изпълнява задълженията си по служба. Отделно от това, при поискване на документ за самоличност, същото е отказало да представи такъв. Поради това лицето е задържано и отведено в 07 РУ – СДВР, където е установена самоличността му – Д. Ю. Т., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица]. Издадена е Заповед за задържане № 3382зз-586 от 23.06.2024 г. на полицейски служител към 07 РУ – СДВР на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР.

Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено, че лицето, след надлежно предупреждение, съзнателно пречи на полицейски орган да изпълнява задълженията си по служба, квалифицирано като правно основание за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР. Извършен е обиск на лицето, видно от протокол за обиск № 3382р-23714/23.06.2024 г.

Изготвена е докладна записка рег. № 3382р-25805/24.06.2024 г. от 07 РУ - СДВР, в която е описана хронологията на събитията от 23.06.2024 г. Описано е, че при пристигането на полицейските служители едно от лицата се е държало агресивно и заплашително, свивайки юмрук към един от полицейските служители. Впоследствие са предприети мерки по задържане на лицето, като са

използвани и помощни средства „белезници“ поради оказана яростна съпротива. Детайлно е описано поведението на лицето и след качването му в полицейския автомобил, състоящо се в опити да излезе от колата и отварянето на вратата с крак. Установени са и другите две лица – А. К. и В. Ю. Т., които са отказали да дадат сведения по случая. По сведения на очевидците С. З. М. и М. М. Н., които са били на мястото и са видели трите лица, се установява, че същите са се държали агресивно, като са се бутали и карали с хората.

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил процесната заповед. За да постанови този резултат съдът е приел, че актът е издаден от компетентен орган по чл. 57, ал. 1 от ЗМВР и съгласно правомощията по чл. 72 ЗМВР, в предписаната от закона форма и изискуемото съдържание. Намерил за правилно посочено правното основание за издаването на акта, а именно чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР, на което съответства фактическото описание - съзнателно пречи на полицейски орган да изпълнява задълженията си. Приел е, че заповедта е в достатъчна степен мотивирана относно необходимостта да бъде наложена процесната принудителна административна мярка (ПАМ), а именно изричен отказ на лицето да се легитимира с личен документ. Обсъдени са възраженията за нечетливост на заповедта, като същите са приети за неоснователни, поради това, че по делото е представен екземпляр на заповедта, който се отличава с ясна четливост и не затруднява правото на защита на засегнатото лице.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

При проведения касационен контрол, настоящата инстанция не намери основания за отмяна на решението на районния съд. Фактическите констатации на районния съд са основани на достатъчно годни и допустими писмени доказателствени средства, приети по предвидения процесуален ред. Действителните факти по случая са изяснени обективно, всестранно и пълно след задълбочен анализ на доказателствата поотделно и в тяхната съвкупност. При това, изводите на районния съд по фактите и по правото се споделят изцяло от настоящата инстанция.

Не намират опора в съдържанието на обжалвания съдебен акт доводите на касатора за необсъждане на възражението му за нечетливост на заповедта, довело до нарушаване на правото му на защита. Това е сторено от районния съд в предпоследния абзац от мотивите на решението с аргумент, че представеното по делото четливо копие на заповедта надлежно охранява правото на защита на лицето, който извод се споделя от касационната инстанция.

Следва да се отбележи, че Съдът на Европейския съюз (СЕС) е имал повод да тълкува нормата на чл. 6, § 2 от Директива 2012/13/ЕС по преюдициално запитване (ПЮЗ), отправено от български съд. В Решението по дело С-608/21 СЕС приема, че Директивата е приложима и в случаите на полицейско задържане на лице по реда на ЗМВР (вж. т. 38). Макар решението на СЕС да е постановено по повод друга хипотезата на задържане по националния закон (чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР), свързана с наличието на данни за извършено престъпление, с оглед наведените от касатора доводи за засягане на правото му на защита, същото е приложимо към настоящия случай. Независимо, че се касае за ПАМ в хода на административно производство, предвид ограничаване на свободата на придвижване на лицето е налице предпоставката за приложение на Директивата, която в разпоредбата на чл. 6, пар. 2 предвижда, че държавите-членки гарантират, че заподозрените лица или обвиняемите, които са арестувани или задържани, са информирани относно основанията за техния арест или задържане, включително за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени. Дължим е извод, че задържаното лице има право да бъде информирано от полицейския орган за основанията за задържането му. Уведомяването на задържаното лице според СЕС (вж. т. 53 от цитираното решение) следва да е

незабавно, за да се гарантира справедливостта на производството и ефективното упражняване на правото на защита. Според т. 54 на Решението на СЕС това означава информацията относно основанията за ареста или задържането, да бъде съобщена възможно най-бързо на арестуваните или задържаните лица. Точният момент на това съобщаване обаче може да бъде определен в зависимост от конкретните обстоятелства около задържането. Тълкуването на СЕС относно преследваната от Директива 2012/13 цел, дадено в т.47 от решението е, че от съвместния прочит на член 1 и съображения 14 и 27 от нея следва, че нейната цел е да се предвидят минимални стандарти в областта на информацията, която следва да се предоставя на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, за да могат те да подготвят защитата си и за да се гарантира справедливостта на производството. Макар засегнатото лице в случая да не е заподозряно в престъпление, то за целите на защитата му предоставянето на информация следва да му гарантира своевременна подготовка на защитата му.

Предоставеният от СЕС отговор е, че чл. 6, § 2 от Директива 2012/13/ЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане, но същите трябва да са съобщени на лицата още в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на задържането. Обосновано районният съд е приел, че в случая това условие е изпълнено, доколкото като част от административната преписка ответният орган е приложил докладна записка с рег. №3382р-25805 от 24.06.2024 г. на инспектор Т. А., според която, на 23.06.2024 г., около 04:00 часа, в състава на ППГ-70, съвместно с инспектор С. Ю., бил получен сигнал за скандал пред „Клуб 33“ на [улица],[жк]. На място били установени две лица от мъжки пол, които били седнали на тротоара пред дискотеката, а до тях стояла жена, която видимо им се карала на чужд език. Лицата били запитани имат ли проблем и защо седят на земята, но същите били видимо много пияни, говорили несвързано и не предоставили смислени обяснения за състоянието си. Отказали да предоставят документ за самоличност, когато полицейските органи поискали предоставянето на такъв. Едно от лицата, което било с една обувка, внезапно се изправило и започнало да се държи агресивно. Същото лице било предупредено да се успокои и отново му бил поискан документ за самоличност. Освен, че отказало, лицето заплашително свило юмрук и се насочило към инспектор Ю.. В този момент полицейските служители предприели действия за обезпечаване на личната си безопасност, вкл. чрез задържане на лицето. При задържането, същото оказало яростна съпротива, което наложило използване на физическа сила и помощни средства „белезници“. Лицето през цялото време се дърпало и викало несвързано. При качването му в колата, отворило с крак вратата и се опитало да излезе. Същото било установено като Д. Ю. Т., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица].

Полицейските служители установили и очевидци на трите лица пред „Клуб 33“, а именно С. З. М., ЕГН [ЕГН] и М. М. Н., ЕГН [ЕГН]. В хода на административното производство М. М. Н. предоставил писмено сведение, според което той бил пред дискотеката, когато от нея излезли три лица с агресивно поведение, които говорили на руски език. Когато дошли органите на реда, тези лица продължили да се държат нагло и агресивно, като едно от тях заплашително вдигнало ръката си и било задържано. Установява се от писмено сведение на М. М. Н., че на 23.06.2025 г., около 04:00 часа, в[жк], три лица са се държали грубо и непристойно, като нарушавали обществения ред и смушавали гражданите. Лично Н. подал сигнал на телефон 112 и съобщил за поведението на гражданите. В обяснението на Н. е посочено „При идването на служителите на МВР видяхме, че въпреки присъствието на полицията, тримата продължиха с непристойните си действия и

поведение“.

Според докладна записка рег. № 3382р-29404 от 29.07.2025 г. на инспектор Т. Г., предоставена в хода на преписка рег. № 3382р-25805 от 24.06.2024 г., преписката е образувана по докладна записка на полицаи А. от 07 РУ – СДВР относно задържано лице. Според документа, на 23.06.2024 г., около 04:00 часа, служители на 07 РУ-СДВР, в[жк], [улица], пред „Клуб 33“, са установили лице, което е било във видимо нетрезво състояние и не е изпълнило полицейско разпореждане да представи документ за самоличност. Лицето било установено като Д. Ю. Т., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица]. След изготвяне на необходимите документи по задържането, същото било освободено в 11:00 часа.

В административната преписка се съдържа и медицинска документация – Ф. за спешна медицинска помощ, издаден от Център за спешна медицинска помощ на 23.06.2024 г. Същият удостоверява посещение по сигнал на 07 РУ-СДВР и преглед на задържан пациент Д. Ю. Т.. В бланката е посочено, че пациентът е във възбудено състояние, ориентиран. Като допълнителен клиничен преглед е посочено А. alcoholica (злоупотреба с алкохол).

Съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР задържаното лице има право да обжалва законността на задържането пред районния съд по седалище на органа, като разпоредбата задължава съда да се произнесе по жалбата незабавно. Последното определя производството пред районния съд като бързо, изискващо разпределение по дежурство, осигуряващо незабавното съдебно произнасяне. Административната преписка е представена в хода на съдебното производство, което е характерно и типично за производствата по реда на АПК, каквото е и това по оспорване на акта по чл. 72 ЗМВР. Касае се за законодателно решение с визираната уредба по чл. 152 АПК, която в конкретния случай е спазена. Специалният закон от своя страна урежда специфични гаранции за защитата на засегнатото лице по чл. 72, ал. 4-7, чл. 73 и чл. 74, ал. 3-4 ЗМВР, доразвити в Инструкция № 8121з-78 от 24 януари 2015 г., издадена съобразно законовата делегация на чл. 72, ал. 9 ЗМВР. Попълнената при задържането бланка на заповед по чл. 72, ал. 1 ЗМВР, подписана от лицето съобразно чл. 74, ал. 5 ЗМВР, удостоверява запознаването му с правата по ЗМВР, респ. тяхното спазване.

Съвкупната преценка на визираните обстоятелства – бързия характер на съдебното производство по чл. 72, ал. 4 ЗМВР, запознаване на задържаното лице с правата му по ЗМВР и представената в хода на съдебното производство административна преписка, навежда на извод за липса на допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения, свързани с правото на защита на засегнатото лице, както правилно е приел районният съд. С други думи, в конкретния случай не може да се приеме, че по-срочно уведомяване на лицето за фактическите основания за задържането му, би му осигурило по-адекватна защита. В конкретиката на спора обосновано е съобразено, че към момента на задържането му лицето е било в нетрезво състояние, удостоверено с медицински документи, което възпрепятства адекватното възприемане на случващото се. Същевременно задържаното лице своевременно е упражнило правото си на защита чрез съдебно оспорване на засягащия го акт, а в хода на съдебното производство защитната му теза се основава изцяло на формални основания за нечетливост и немотивираност на заповедта, накърняващи правото му на защита. Следва да се отбележи, че нито сведенията на независимите очевидци, нито констатациите на полицейските служители от докладните записки, са оспорени, видно от жалбата до районния съд и пред настоящата съдебна инстанция, т.е. жалбоподателят не навежда доводи за неправилно установяване на личното му поведение на 23.06.2024 г., надлежно документирано с писмени доказателства.

Видно от проведеното съдебно заседание на 06.02.2025 г. процесуалният представител на

жалбоподателя не е оспорил констатациите в докладната записка, че Д. Т. е бил във видимо нетрезво състояние, както и че е демонстрирал агресивно поведение. След като касаторът не е оспорил установените факти в докладната записка пред първата инстанция, правилно районният съд е приел същите за безспорно доказани. Противно на твърденията в касационната жалба, не се касае за съдебен акт, в който за пръв път са наведени и обсъдени фактите, включени в предмета на доказване.

Неоснователни са възраженията за необоснованост на съдебното решение. Правилно районният съд е обосновал извод, че в случая задържането е било оправдано с оглед установяване на самоличността на лицето и предвид неговото агресивно поведение. Споделими са аргументите му, че задържането по чл. 72 ЗМВР е принудителна административна мярка (ПАМ), която има обезпечаваша функция – цели да се изяснят личните данни на субекта, като му се попречи да се укрие или избяга.

Споделими са и разсъжденията на районния съд, че в отлика на НПК оспорената пред него заповед има характер на индивидуален административен акт, с който се налага принудителна административна мярка. Като такъв тя следва да отговаря на изискванията за мотивираност по чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, като реквизитите на съдържанието на заповедта за задържане са определени и в чл. 74, ал. 2 ЗМВР. Съгласно т. 2 на същата разпоредба заповедта трябва да съдържа както фактически, така и правни основания за издаването ѝ. В тази връзка е неоснователно възражението на касатора за немотивираност на заповедта за задържане. Като част от мотивите към заповедта следва да се приемат изложените в докладна записка констатации, както и сведенията на очевидците С. З. М. и М. М. Н., които категорично сочат за агресивното поведение на Д. Ю., който е бил във видимо нетрезво състояние, както и че не е представил документ за самоличност при поискване от полицейските служители, държал се е и заплашително, насочвайки юмрук към инспектор Ю.. Всички тези действия категорично осъществяват състава на разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР, съгласно която полицейските органи могат да задържат лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Агресивното поведение на касатора се установява и от приложените по делото сведения от М. М. Н. и С. З. М. (стр. 38 – 41 от делото на СРС), които са били очевидци на случката и са описали поведението на Д. Т. като нагло и агресивно. Както се посочи, тези обстоятелства не са оспорени от касатора и се установяват от доказателствената съвкупност по делото, включваща сведения на независими очевидци, един от които е подал сигнал на телефон 112.

Предвид тези действия на жалбоподателя, с които след предупреждение, че му се извършва проверка и трябва да представи документ за самоличност, той е продължил да пречи на полицаите да изпълнят задълженията си по служба, а именно да установят самоличността му, се обосновава необходимост от прилагане на процесната мярка по чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР, както правилно е приел районният съд. Касае се за противопоставяне между общия интерес по спазване на общественения ред и правила за поведение, за охраната на които разполагат с правомощия по чл. 6 ЗМВР именно полицейските органи по чл. 57 ЗМВР. По силата на чл. 64, ал. 1, ал. 2 и ал. 4 ЗМВР полицейските органи могат да издават устни разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции, а разпорежданията са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление. Разпорежданията в случая са във връзка с изпълнение на възложените в чл. 6 ЗМВР охранителна и превантивна функции на МВР по опазване на обществения ред, респективно за предотвратяване и пресичане на престъпления и други правонарушения, осъществявана чрез индивидуална и обща превенция. Полицейските

служители са действали по сигнал на граждани за нарушение на обществения ред (сведения на С. З. М., ЕГН [ЕГН] и М. М. Н., ЕГН [ЕГН]) и при установеното неадекватно, нетрезво и агресивно поведение на лицето, което е тръгнало да посяга на инспектор Ю., както и при отказа му да представи документа за самоличност, правилно и законосъобразно са предприели неговото задържане с превантивна цел по установяване на самоличността му и превенция на други нарушения на обществения ред по смисъла на чл. 22 ЗАНН. При правилно установена фактическа обстановка, районният съд е достигнал до законосъобразен извод, че в конкретния случай са налице материалноправните предпоставки за задържането на жалбоподателя на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР, тъй като видно от описаната фактическа обстановка ограничаването на свободата му на придвижване към този момент е било единственият начин за извършване на започналата проверка. Със задържането му е предприета по необходимост и възможно най-адекватната, предвидена в ЗМВР превантивна мярка за недопускане настъпването на общественоопасни последици, както за здравето и живота на гражданите, така и за здравето и живота на задържаното лице.

В контекста на принципа по чл. 6 ал. 2 АПК прилагането на задържането по чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок до 24 часа" е оправдано, защото на практика чрез нея полицейският орган е изпълнил служебните си задължения, които са били възпрепятствани от поведението на задържаното лице. В случая изпълнението на служебните задължения по опазване на обществения ред не е било възможно да бъдат осъществени от полицейските служители без ограничаване свободното придвижване на лицето, което е отказало да изпълни разпорежданията на полицейските органи, държало се е агресивно и заплашително с тях и с други граждани. В изложения смисъл полицейският орган е упражнявал своите правомощия по опазване на обществения ред. За задържането на жалбоподателя са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществения интерес, който правилно е предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода.

В горния смисъл са: Решение № 5393 от 12.06.2025 г. по КНАХД № 2175/2024 г. на Административен съд – Бургас, Решение № 1114 от 20.05.2025 г. по КНАХД № 171/2025 г. на Административен съд – Кърджали, Решение № 496 от 13.02.2025 г. по КНАХД № 976/2024 г. на Административен съд Велико Търново, Решение № 708 от 12.02.2025 г. по КНАХД № 1836/2024 г. на Административен съд Благоевград, Решение № 3154 от 03.04.2025 г. по КНАХД № 239/2025 г. на Административен съд Пловдив и цитираната в него практика по Решение № 6584 от 07.05.2019г. на ВАС по адм. дело № 7151/2018г., V отделение и Решение № 8521 от 06.06.2019г. на ВАС по адм. дело № 1065/2019г., Първо отделение, а относно четливостта на заповедта - Решение № 11455 от 03.04.2025 г. по КНАХД № 170/2025 г. на АССГ.

За пълнота на изложеното следва да се посочи, че правилно районният съд е приел, че не е налице нарушение на чл. 5 ЕКЗПЧОС, като в тази връзка е изложил доводи, че за прилагането на конкретната ПАМ е достатъчен само един изричен акт на неизпълнение, което в случая е налице и безспорно е установено от доказателствената съвкупност по делото.

С оглед гореизложеното настоящата съдебна инстанция не намира основание за отмяна на атакуваното съдебно решение, поради което касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд – София град, XVIII касационен състав:

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 552 от 11.02.2025 г., постановено по НАХД № 11055/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.